

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 24 cor. (14 Lei)
Pe 1/2 de an . . . 12 cor. (7 Lei)
Un număr 40 fileri (30 bani.)

lese ca număr poporal al „Unirii“ în fiecare Joi.

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Alba-de-jos.)

Redactor: Alexandru Lupeanu-Melin.

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 1 cor. a doua și a treia oră 30 fil.

INCHINARE.

Lacrimile moșilor și strămoșilor noștri nu s-au vărsat înzădar. Dumnezeu popoarelor s'a îndurat spre suferințele noastre și, iată, în acestea zile de covârșitoare lumină ne trimite pe aleșii săi, pe bunii și dulcii oblăduitori ai Nației noastre românești!

Voi scumpe, și mănoase lunci ardelene, voi dealuri mândre și munți împodobiti cu broboade de strălucitoare zăpezi, urniți-vă din duiosul vostru somn nemângăiat, săltați-vă din încremenitele voastre temelii bătrâne, dați graiuri codrilor pletosi, porniți uragane de biruitoare cântări, căci mult așteptații voștri Stăpâni se apropie de voi în minunat alai de sărbătoare!

Voi sfielnici și cuviincioși săteni ai Ardealului, voi cinstiți și cucernici preoți ai satelor, voi neînfricați și vajnici luptători ai drepturilor românești, cărturari și orășeni cu haine negre și cu inimi înflăcărâte, înălțați-vă frunțile și le scăldați în soarele celei mai curate mândrii naționale: Regele nostru și fermecătoarea sa Crăiasă vin la voi să vă îmbrățișeze, să vă mângăie părintește, să vă arete, că întradevăr steaua Românilor a răsărit iarăși pe bolta lumii, și strălucește în cea mai deplină lumină!

Craiul Românilor!...

Ce vorbă dulce, ce sfânt cuvânt de înălțare!

Dela Traian, împăratul Romei străbune, dela bunul conducător de legiuni oțelite, de când s-a așezat leagănul neamului nostru pe plaiurile Daciei fericite, noi n-am mai avut parte să ne mândrim cu domn de lege, de simțire și de inimă de-a noastră... Noi am fost cei mai jalnici și mai obidiți orfani ai lumii. Părinții noștri au murit cu buzele fripte de cel mai sfâșietor oftat:

„Hai Lege și Dreptate!”

Acest oftat eră chemarea plină de obidă, prin care ei, cei desmoșteniți și încătușați de liftele barbare, cereau în cursul veacurilor grele să li-se întoarcă iarăși Ler Impărat, Aurelian al Romei, al sămânției și al nației romane, care a trecut legiunile peste Dunăre și ne-a lăsat pradă durerii și pradă vijeliilor răsăritene. Pe Ler îl cheamau moșii noștri în colinzile lor cuvioase, pe Ler al gândului, al vrerilor și al dorurilor noastre.

Pe el, pe împăratul nostru, l-au cerut ei, pe el l-am cerut și noi în toate rugăciunile zilelor noastre... Pe Ler, pre craiul limbii și al inimii românești.

L-am chemat, l-am poftit zi și noapte; ne-au răposat moșii și părinții de dorul lui. Și iată-l, că vine... Vine, încunjurat de dulcea s'a Crăiasă, de crăișorul cel mai mare și de crăișoara cea mai tinără, de ghinărari și sietnici de legea și de limba noastră. Vin scăldați în raze de soare, în belșug de flori și de frunză verde. Vin în străluciri de coifuri, de zale și de steaguri românești.

Impărații străini de ieri s'au dus, i-a înghițit depărtarea, cu fala și cu răceala lor cu tot. Ei nu ne cunoșteau, nu ne puteau înțelege și nu puteau să ne iubească, pentru că nu erau ai noștri, nu erau frământătura aluatului nostru, ci erau inimi și simțiri străine. Ei nu erau vâlstare zămislite în focul veșnic al Romei nemuritoare, nu erau nepoții și urmașii lui Ler împărat...

Ci, iată, acum vine Regele Nației noastre, acum se întoarce Ler dela Dunăre. Știam, că trebuie să vină. Știam că Ler n'a murit, că Ler trăiește și stă ca un vultur pe culmile Carpaților. Știam, că are să vină... **Și vine!**

Vine Maiestatea Sa Regele Ferdinand, Maiestatea Sa Regina Maria, Altețele lor Prințul Carol și Prințesa Ileana, cel mai tinăr boboc din Familia Domnitoare.

Măria Sa Regele vine ca căpitan de oști, ca conducător de oțeloase legiuni, ca acel Traian al Istoriei, ca comandantul vitejilor dorobanți dela Tisa, cari au implântat pietrele hotarului acolo, unde o cere sângele și graiul românesc. Regina vine în fermecător port de sat, în iie cu pușori, în cătrintă cu alesături, vrând să arete că este mama adevărată a Nației noastre, este româncă în simțiri, în inimă și în îmbrăcăminte. Căci:

**„Se poartă cum 'i-e portul
Și se 'mbracă cum îi-e firea“.**

Prințul și Prințesoara vin să se înfrățească cu sufletele și cu simțirile noastre ardelenesti, cum au știut să se pătrundă de simțirile Țării-mame, unde au văzut lumina

Scumpii stăpâni ai reînvierii noastre sunt în Ardeal și mâine vin la Blaj, întărită cetate a cărții și a învățaturii românești.

Vom putea să ne încălzim sufletele de căldura dragostii lor părințești, vom putea să-i vedem față în față, ochi în ochi... Să-i vedem și să știm aievea, că suntem liberi pe plaiurile noastre desrobite. Slobози în țară slobodă, în **România Mare!**

Frați Români! Plecați luminatele voastre frunți inveselite... Incărcați-vă brațele de flori primăvăraticе și veniți să le aducem prinosul celei mai pătrunzătoare închinăciuni:

Sunt ai noștri, Regele, Regina și Craișorii Nației Românești.

Osana, Ler Impărat!

„Să trăiți să înfloriți
Pe noi să ne fericiți!“

A. MELIN.

Trăiască Regele.

Trăiască Regele

In pace și onor
De țară iubitor
Și-apărător de țară!

Fie domn glorios
Peste noi!
Fie'n veci norocos
In război!

O! Doamne sfinte,
Ceresc părinte.
Susține cu-a Ta mână,
Coroana română!

Trăiască Patria

Cât soarele ceresc,
Raiu dulce românesc
Ce poart'-un falnic nume!

Fie'n veci el ferit
De nevoi!
Fie'n veci locuit
De eroi!

O! Doamne sfinte,
Ceresc părinte,
Întinde a Ta mână
Pe țara română!

Prasnicul Ardealului românesc.

Când se tipăresc șirele acestea, Ardealul e îmbrăcat în haină de mândră sărbătoare și văzduhul răsună de cântece de veselie. Pe pământul, pe care au curs odată atâtea lacrimi și atâtea sânge, pe pământul durerilor și suferințelor noastre calcă azi biruitori Maiestatele Lor Regele Ferdinand și Regina Maria a României mari Inso-

țiți de clironomul Carol și frumoasa domniță Ileana. Și Ardealul îmbracă haină de sărbătoare și inimile noastre saltă de o bucurie, care nu se poate spune în cuvinte, pentru că ne-a învrednicit Dumnezeu să vedem pe plaiurile noastre după sute de ani dejale și amar ziua izbăvirii, să avem și noi un rege și o regină, despre cari să putem zice, că *sunt ai noștri.*

Ardealul nostru a mai văzut regi, dar regii aceia nu

erau ai noștri, nu erau legați sufletește de noi, nu ne înțelegeau limba și dorințele și sufletul nostru, ci erau străini cari treceau mândri și îngâmfăți pe plaiurile binecuvântate de Dumnezeu ale Ardealului. In jurul lor petreceau numai grofi și baroni ca pinteni la picioare și îmbrăcați în strălucitoare haine de paradă.

Poporul însă, care făcea să rodească câmpiile și care apăra hotarele țării cu prețul sângelui lui nu se putea apropia de ei. Și nici regii aceia nu erau dornici să-l vadă. Puterea și mărirea lor se întemeia pe vârful baionetelor și ascuțitul săbiilor iar nu pe dragostea poporului. Poporul era bun să muncească ogoarele, să plătească dări și să deie cătane; alt rost nu avea pe lumea asta.

Și iată, că acum vine un rege și vine o regină, cari sunt cu trup cu suflet ai poporului, cari au suferit în decursul greilor ani de războiu toate chinurile cumplite, pe

cari le-a suferit și poporul și cari acum se veselesc se bucură de bucuria și înțicirea poporului, și cari trăiesc și vreau să trăiască numai prin popor și pentru popor.

Regele Ferdinand și Regina Maria cunosc și iubesc poporul pentru că au trăit împreună cu el clipele cele mai grele ale încercării sălbatece de pe front, și vărsat lacrimi amare alături de el în spitale și I-am văzut trăindu-și traiul cinstit creștinesc în căsuțele mici și curate dela sate. Iubesc poporul, pentru că știu, că e talpa țării, nădejdea ei viitorul ei. Iubirea aceea față de popor I-a adus în Ardealul nostru românesc I-a adus dorința inimii Lui de-a vedea și cunoaște de-a ne face părtași dragostei Lor și pe noi, că trăiam până acum în robie grea a străinului celui fără de lege. Au venit să aducă solia mântuirii și ghiarele dușmanului, că voia să ne sugrume și

prăsnuiască împreună cu noi ziua mare a desrobirii noastre.

Și, frați Români, dacă regele și regina ne aduce dragostea caldă a sufletului Lor să le dăm și noi toată dragostea sufletelor noastre și să Le zicem: *Maestățile Voastre, aur și argint nu avem, căci ni-l-au furat dușmanii, dar avem o comoară*

mai scumpă decât aurul și argintul, pe care nu a putut-o fura nime, avem inimile noastre curate și românești, și inimile acestea Vi-le dăm Voană.

Trăiască Maestatea Sa regele Ferdinand I. Trăiască Maestatea Sa regina Maria. Trăiască Mărita Casa Domnitoare!

„Dela inima mea la inima lor“

De MARIA REGINA ROMÂNIEI.

I

Trenuri trec... trec, și povara lor, pe care o duc departe, e tinereța țării noastre, speranța căminurilor.

Sunt grămădiți cu miile pe acoperișele vagoanelor, spânzurați pe margini, atârnați în chip primejdios, dar sunt veseli cu toții. Răd în drum, cântă, strigă... Și trenuri trec, trec înainte în fiecare zi...

Cu inima grea, cu mâinile pline de flori plecăm la gară. Am dori să le spunem cuvinte de cari să-și aducă aminte, să le spunem tot ce simțim în aceste clipe, dar glasurile lor care se ridică în cor le înăbușesc pe ale noastre.

Un strigăt li se desprinde de pe buze când mă văd: — ne ducem, plecăm cu bucurie, ne ducem la biruință, ca Tu să te faci Impărăteasă, Impărăteasa tuturor Românilor...

Acesta e strigătul inimii lor, urarea pe care o trimit, urarea pe care o cred, și eu simțesc îmbiindu-i cu flori pe care le strânge brațul lor viu.

...Și trec... trec înainte...

***

Intr'o seară, când soarele se înclină în slava lui luminoasă, poleind cu aur tot ce-i cădea în cale, ajunsei mai târziu la gară, reținută cum eram de alte datorii, și trenul, a cărui plecare voiam s'o salut, se pusese în mișcare. Tinerii soldați se îngrămădiau cu veselia lor sgomotoasă în compartimente, având la chipiu și pe tunică flori pe care li le împărțisem

mai înainte. Chiar și tunurile și caii erau îmbodobiți cu margarete, cu flori liliachii de toate nuanțele, și strălucirea bogată a apusului le sporeă fumusețea. Părea că însuși cerul se încercă să binecuvinteze plecarea acestor băieți cari se duceau atât de bucuroși la moarte.

Măhnită de a fi ajuns cu întârziere, mă îndreptai grabnic spre vagoanele în mișcare. Un strigăt izbucni atunci din toate piepturile, fiindcă mă recunoscură, și o ploaie de flori căzu la picioarele mele. Ei și-le desprindeau dela tunică, și le smulgeau din capelă, de pe tun, aceste flori ce le păstrau, ca să acopere cu ele pe Regina lor, în vreme ce aceeași urare urcă spre cer:

— Dumnezeu să-Ți ajute s'ajungi Impărăteasă, Impărăteasa tuturor Românilor...

Și florile îmi cădeau în brațe, îmi cădeau pe mâinile care abia le mai puteau ține, se imprăstiau pe pământul ce se acoperea eu purpur.

Multă vreme stătui nemișcată dupăce trenul dispăruse; dungă de fum pierdută în zarea portocalie și florile care mi-se ofileau la picioare îmi mai lămuriau doar această plecare.

Mă uitam, ca în fața unui mister, la cele două șine aruncate spre infinit, în depărtare, îmbinându-și drumul lor despărțit, mă întrebam spre ce soartă oare se îmbulzește această tinerețe, mă întrebam dacă se va izbândi visul lor, dacă mulți dintr'înșii se vor mai întoarce?...

Inchinare CRĂISOAREI ILEANA

— În grai ardelenesc. —

*Crăisoară din povești
La mulți ani să ne trăiești,
Tot mai mândră să'nflorești
Țara să ne-o înveselești!*

*Firicel de busuioc
Deiești Dumnezeu noroc:
Strălucirea stelelor
Gingășta florilor!*

*Și-o foia de scumpie...
Maica sfântă să te fie:
Să fi dulce ca o zină,
Ca bobocul de sulfină.*

*Să ai ochii ca pojarul
Că ne-ai potolit amarul:
Ai venit ca roua 'n vie
Albă ca dalba colie!*

*Trestie 'năltușă'n pai:
Ardealul să-ți fie rai,
Să-i mostenești florile
Să-i îndulcești ztlele!*

*Că Ardealu-i fără mare
Floare ca Time nu are...
Nice floare, nici boboc,
Să ai Ileană noroc!*
Sandu Popii.

Soarele coborise, fumul se risipise, cântecul soldaților eră o amintire numai...

Incetșor m'am pornit spre casă...

II

În fiecare zi mă duceam între râniți, treceam din sală în sală. Toți mă voiau între dânsii, fiecare soldat doria să vadă pe Regina. Niciodată n'am lăsat o chemare fără răspuns, și cutieram pretutindeni, fără să mă descurajeze vreo privire, vreo oboseală, vreun drum cât de lung.

Câte odată mi-se pare însă că rătăcesc printr'un vis fără sfârșit. Li văd culcați pat lângă pat, ochii lor mă întâlnesc, mă urmăresc, mă sorb... N'am știut niciodată până astăzi ce înseamnă să fii prada atâtor ochi. S'ar părea că privirile lor îmi smulg inima din piept, le simt ca o povară pe care abia mai pot s'o îndur.

Mă aplec spre fața lor trudită, le strâng mâinile întinse, mi-așez degetele pe frunțile arzătoare, le scrutez privirile ce se sting, ascult cuvintele șoptite...

Și pretutindeni mă urmăresc aceeași urare: — Dumnezeu să-Ți ajute să te faci Impărăteasa tuturor Românilor...

Buze încleștate mi-o spun, glasuri pline de nădejde mi-o strigă: Ce înseamnă suferința noastră, dacă Tu te faci Impărăteasă, Impărăteasa tuturor Românilor?

Sunt atât de mișcătoare aceste cuvinte când pornesc dela patul râniților cari văd în mine împlinirea visului pentru care își dau viața!

Mă simt așa de mică, așa de umilită în fața răbdării lor stoice, ochii mi-se umplu de lacrimi și îmi dau seama că trebuie să mulțumesc lui Dumnezeu pentru măreția acestei credințe.

De ce se fu eu cea aleasă ca să înfățișez un ideal, de ce să fu eu acest simbol? Ce drept am oare să stau deasupra lor și să dobândesc slava cu prețul sângelui?

Și astfel trec înainte, cu mai multă duioșie, dela un pat la altul...

***

Aceasta eră într'o vreme când speranța căută în fiecare suflet, când entuziasmul dintâiu făcea să bată inimile la fel, când credința biruințelor glorioase ne însenină zilele.

Mult mai târziu însă, în împrejurări cu totul schimbate, în altă parte, mi-au fost rostite aceleleaș cuvinte de către un om care nu putea să-mi vadă fața în dimineața acea când, dupăce suferise o trepanație, zăcea cu capul înfășurat în pânze sângerate. Cineva îi spusese că Regina e alături, că venise să-l vadă, să întrebe de rana lui, să încerce să-i ajute, de eră nevoie.

El întinse, dibuind, o mână pe care am apucat-o într'a

mea șoptindu-i cuvinte de mângâiere, aplecată asupra buzelor care murmurau ceva ce nu înțelegeam. Omul nu avea nici față, nici privire, acoperit cum era de pânzele pătate de sânge.

Atunci, de foarte departe veni la cantătele, aceleași cuvinte: Dumnezeu să Te apere și să Te ție, ca să ajungi împărăteasă, împărăteasa tuturor Românilor...

Mi-s'a părut în această clipă că ceva minunat coborise deodată în inima mea zdrobită, ceva sfânt și grozav, ceva care era mai mult decât puteam îndră... În vremurile de nădejde, urarea aceasta era, fără îndoială, atingătoare, dar acum îmi apărea mare și sfântă, căci se rostia într-o clipă când cel mai întunecos dezastru ne copleșise țara, când armatele noastre se retrăgeau pas cu pas în fața șuvoiului dușmanilor noștri...

Și acolo, în odaia suferinții, gura aceasta pe moarte spunea nădejdea de care toți se agățiau, visul, visul de aur pe care cu toate jertfele, mizeria și moartea, totuși, într-o zi, trebuie să-l izbândim. Nu era decât unul dintre cei mulți, un glas din necunoscut, un martir fără nume, dar vorbele lui găsiră drumul inimii mele.

Și aplecată asupra-i punându-mi în mână pe legăturile înroșite, m'am rugat lui Dumnezeu să-i asculte dorința, m'am rugat ca sângele atâtor umili eroi să nu se risipească în zădar, m'am rugat ca, în ziua ori în ceasul când izbăvirea cea mare va veni, un ecou al cântecelor de biruință să ajungă și până la acest anonim, dincolo de marca Umbră în care se cufundă, să ajunga, pentru ca, de dincolo de groapă, să ia parte la o glorie pe care ochii lui, încă vii, nu mai puteau s'o vadă...

* Trimițătorii de epistole închiac sunt recercați, în propriul lor interes, să nu lipească plicurile. — Prin lipirea plicurilor să îngreunează cenzurarea și se întârzie trimiterea epistolelor.

Mama Dlui Maniu a sosit în Blaj.

Sâmbăta după prânz pe la orele 5 și jumătate a sosit mama dlui Maniu în Blaj însoțita de fata D-Sale, sora dlui Maniu.

Precum se știe atât mama cât și sora dlui Maniu au fost luate cu sifa' dela locuința lor de către bolșevicii ungari și țarite prin diferite orașe, iară după ce bolșevicii unguri au fost bătuti le-au dus la Budapesta. Noi în schimb am pus mâna pe tatăl lui Kuba Bela, capul guvernului bolșevist din Budapesta. Se vede, că în sfârșit s'au cumișit totuș Ungurii și le-au pus pe picior liber așa, că Sâmbătă au putut sosi în Blaj. Le-a însoțit din Oradea încoace dl ministru Boilă.

La gara Blaj le-a așteptat dna Văd. Dr. Pop, sora dlui Maniu, și familia D-Sale; la locuința dlui Maniu le-a întâmpinat Reuniunea femeilor din Blaj și alte multe doamne, domnișoare și domni cu buchete de flori, iară dl director al școlii normale de învățători din Blaj, Ioan F. Negruțiu, le-a rostit o cuvântare de bună sosire.

În forma aceasta și-a dovedit Blajul iubirea pe care o nutrește față de marele fiu al său, față de dl Dr. Iuliu Maniu.

Se vor stampila coroanele.

Iată o ordonanță de mare însemnătate. Ni-se vestește adecă din Sibiu, că nu peste mult se va începe stampilarea hârtiilor ungurești de câte 10, 20, 50, 100 și 1000 coroane. Cele de 1 și 2 cor. vor trebui numai spuse, câte are omul, dar nu le vor pecetlui. Stampilarea se va face în 400 de locuri tot cu un fel de pecet și cu o cerneală anume, care să nu se poată falsifica. Pentru stampilare se va plăti apoi o coroană la sută, ca taxă de stampilare. Așadară cine duce la bancă 100 000 de coroane va plăti 100 cor. taxă de stampilare. Tot omul va primi apoi câte o coală de hârtie, și aceasta va rămânea la bancă, pentruca să se știe câți bani ungurești avem în țară.

Banii cei tipăriți numai pe o parte nu vor fi primiți, tot asemenea nici cei tipăriți pe amândouă părțile, dar pe

care e scris »ediția a doua« (II. Auflage). »II. kiadás«). Ca să nu păgubească însă prea mult oamenii, pe aceștia îi vor primi în dare la percepționate (stațiaranturi) dar numai până la 1 Iunie.

Ajutorarea celor năpăstuiți de Unguri. Dăunăza: a plecat din Sibiu o comisie alcătuită din doamne și domni, care să cerceteze satele năpăstuite de bandele ungurești în mult pomenita linie demarcațională și să împartă ajutoare la fața locului. Comisia a trecut prin Deva și a luat drumul peste Brad și Halmagiu spre Bihor. A cercetat până acum satele Criștor, Lăzuri, Vașcău, Lunca, Câmpani, Fănațe, Câmp, Sârbești, Drăgănești și Șeghiștel. Bunele doamne umblau din casă în casă, să vadă cu ochii lipsa și năcazul fiecăruia, împărțind cu totul 120 mii coroane. Numai în Șeghiștel, satul nenorocit, unde făcuseră sacii celea mai mari mișelii, s'au dat 40 mii coroane. Comisiunea a trecut apoi peste Oradea la Ciucea și Huedin. Banii împărțiți sunt din cei adunați de către Reuniunea femeilor române din Sibiu, spre care scop a colectat și gazeta noastră.

Școala femeilor.

— Un cuvânt către mame. —

„Luați seama, ce sus, a ridicat biserica noastră pe femeie! Până la venirea lui Isus Christos, mai la toate neamurile pământului, soția era roaba bărbatului, vita lui de muncă. Fiul Mariei dimpotrivă nu s'a sfiit să stea de vorbă chiar cu o Samarineancă; ba îi cere și de băut. El știa câtă duiosie și bunăătate se ascunde în sufletul femeilor vrednice, și de aceea le-a privit cu aceeași dragoste, ca și pe copiii cei nevinovați. Iar dragostea i-a fost răsplătită, căci între ucenicii săi erau nu numai bărbați, ci și femei. Așa că până în ceasul din urmă, ele au fost care l'au mângâiat de departe cu privirile, când sta răstignit pe cruce, părăsit de toți — chiar și de cei care îi făgăduesc că nu se vor lăpăda de el până la mormânt. Petru, cum știți, s'a lăpădat și a fugit. Singură Maria lui Cleopa, Maria din Magdala, Ioana, Salomia și altele câteva l'au mângâiat cu lacrimile lor...

Acesta e adevărul. După cum femeia are o mare parte în ri-

dicarea neamului omenesc, prin munca pământului, îmblânzirea dobitoacelor și alte născociri ale ei, de asemenea și în răspândirea evanghelei, ea a fost din capul locului o luptătoare plină de vrednicie. Dovadă marele număr al mucenitelor și al sfințelor, pe care le cinstește și până azi biserica.

De aceea, băgați seama: de la voi, femeile, biserica așteaptă și azi mai mult decât vă închipuiți, căci puteți face în adevăr mult! Mai întâi, în multe țări, femeia e mai creștină de cât bărbatul. E o mângâiere pentru mine, preot, să văd atâtea mame, venite să asculte cuvântul Domnului. Și e o bucurie să știu de pildă, că rușinoasele injurături care batjocoresc numele lui Christos, al crucii, al botezului și al altor lucruri sfinte, unde pângăresc măcar buzele, femeilor din această țară.

Însă atâta nu e de ajuns. Menirea această mare, de a creia trupește și sufletește o lume nouă, n'o veți putea îndeplini cum se cade nici voi, femeile, dacă nu veți pricepe deplin răspunderea cea grea a chemării unui nou suflet la viață. Câte dintre gospodinele satelor și ale orașelor noastre știu cu ce îngrădire de grijă și de bună putere trebuie întâmpinat pruncul chiar înainte de a vedea lumina zilei?

Câte se gândesc că o picătură mai mult de băutură amestește nu numai pe mamă, ci îmbată și pruncul din pântecul ei, osândindu-l, sârmanul, a apuca pe calea grozavă a beției și altor păcate? Câte se gândesc că nopțile nedormite, balurile și ale petreceri ruinează pentru totdeauna sănătatea făpturii plâpânde care mână-poi-mână va fi o pacoste nu numai pentru femeie, ci uneori o adevărată primejdie pentru toți dimprejur...

Și totuși, la astfel de lucruri orice mamă ar trebui să se gândească, dacă cugetă puțin la menirea ei. Și trebuie să se gândească nu numai din interes, ci și pentru alte cuvinte mai înalte. Căci ori cât de umilită ar fi o femeie — să zicem că e soția celui mai smerit tâmplar —, ea nu trebuie să uite că darul lui Dumnezeu se poate coborî până în ieslea dobitoacelor. Să nu uite că pruncul care va fi purtat de brațele ei poate să ajungă lumina lumii și sarea pământului.

Deci, luați seama mame și soții! Pe cât de mare e menirea voastră, pe atâta de mare trebuie să fie și grija de copiii voștri, chiar din clipa întâi a pregătirii lor spre viață. Pe brațele voastre se ridică lumea de

mâne; din sufletul vostru se va împărtași cugetul generației de mâne; prin gura voastră vorbește trecutul cu viitorul. Cuvântul cel mai scump al celor ce dorm în cimitire, voi trebuie să-l spuneți celor ce deschid acum ochii spre viață, pentru ca veșnic să răsune în urechile lor, până il vor împlini. Fără voi, lumea amuțește; firul vieții neamului se rupe; generațiile se rătăcesc ca șirurile de cocoare, învălmășite pe vreme de seară... Voi sunteți inima și gândul cel mai bun al neamului nostru; dela voi pornește și binele și răul.

Luați deci seama. Veghiați și iar veghiați, căci e o mare măiestrie creșterea unui copil. Tu, tânără mamă, deschide ochii: haina neroadă care sugrumă viața pruncului tău e o unealtă de moarte, ca și lațul călăului. Invărtelile smintite ale dansului care-l îmbolnăvește înainte de a fi în rândul oamenilor, sunt un păcat, ca și uciderea cu voință. Vorba și fapta care turbură liniștea căsniciei e o săgeată înveninată ale cărei urme rămân în trupul și sufletul copilului tău. Ia seama! Păzește-te și păzește-l ca lumina ochilor. Unde nu te precepi, întreabă pe cei ce știu. Iar când un cuget greu te apăsă, nu uita să bați la ușa bisericii... A toate știutor e numai Dumnezeu. Dar, în măsura sârguinței și a darului, adunăm și noi, slujitorii altarului, îndrumări și îndreptări pentru toți frații noștri în Christos... Veniți! Biserica vă așteaptă și vă primește. Mântuitorul nu s'a sfiit să stea de vorbă cu o Samaritană... Prin asta, cel născut în iesle a voit să dovedească lumii că orice femeie poate fi un izvor de bine, care să mângâie și să îndrepteze un neam întreg și chiar lumea întreagă.

Veniți deci cu încredere înaintea altarului... Pentru fiecare suflet nou, pe care il dăruieți bisericii, o lumină nouă se aprinde în cer; o nădejde nouă să deșteaptă în sufletul neamului nostru căzut în urgie... Dimpotrivă, fiecare prunc care moare din vina voastră, e o candelă care se stinge, o osândă care va apăsa sufletul vostru în ceasul morții.

Drept aceea, întoarceți-vă ochii spre chipul luminos al Maicii Domnului și fiți vrednici de menirea voastră.

>Altă creștere.<

S. Mehedinți

Preoți! Învățători!
răspândiți „UNIREA
POPORULUI” prin-
tre săteni.

Cari moșii se vor împărți între muncitorii de pământ?

I. În întregime se vor împărți:

1. Toate moșiile mari și mici din Ardeal, Bănat și părțile ungarene, unite cu România, acărui proprietari sunt supuși unei țări străine; așa de pildă ai Austriei, Ungariei, Germaniei ș. a.

Tuturor acestor proprietari de moșii li-se va pune o zi; și dacă până atunci nu vor cere să fie primiți de cetățeni Români și nu vor împlini toate condițiile, atunci Statul Român va cumpăra dela ei tot pământul, care îl au, cu case, zidiri, vite, scule economice ș. a., și le va împărți între țărani muncitori de pământ. Prețul acestora îl va plăti fiecare țaran, după partea ce-o primește, în timp de 50 de ani, împreună cu camăta de 40/0. (§. 32), la Banca agrară.

Din o moșie se va da în locul întâiu celor îndreptățiți din comuna aceea și numai ce va rămânea se va împărți între țărani plugari din alte comune, unde sau nu este pământ de împărțit sau nu-i de ajuns.

2. Mai departe se vor împărți toate moșiile mari și mici, ale căror proprietari după venirea la noi a armatei române și preluarea domniei de către Consiliul dirigent român au fugit în țări străine, și au părăsit cu necredință țara mamă și tot ce au avut aci.

Asemenea se vor împărți și pământurile acelorora, cari în timp de 5 ani dupăolaltă, petrec mai mult de 1/2 an în țări străine, fără știrea și învoirea Statului român.

4. Se vor împărți toate pământurile sau moșiile mai mari de 20 jughere, cari au fost vândute și cumpărate înainte de 20 Iulie 1914, de către oameni, cari până în această zi n'au fost muncitori de pământ.

II. Se va împărți tot pământul arător, fânațele, pășunile:

1. Ale proprietarilor numiți mai sus în punctul 2. I. Pentru fiecare parohie se vor lăsa numai 32 jughere. — Asemenea vor fi scoase de sub împărțire și acele părți de moșie, despre cari se va putea dovedi, că sunt întrebuintate spre binele și folosul tuturor locuitorilor din România întregită.

2. Ale tuturor oamenilor mari, proprietarilor, cari au fost puși sub îngrijirea tutorilor, pentru că au fost nebuni sau slabi de minte, sau pentru că și-au prădat, risipit averea renașă dela părinții lor.

Averea acestora se va lua numai dacă se va dovedi, că n'au urmași, adică n'au nici

copii, nici nepoți, cari ar putea moșteni moșia sau pământul acela.

3. Se va împărți tot pământul arător, fânațele, pășunile acelea, cari în timp de 10 ani unul după altul, începând din 1905—1918, au fost date în arândă.

Dacă moștenitorul acestora a fost minor, și îndatăce a ajuns major, a lucrat'o el, atunci moșia lui va putea fi scoasă de sub împărțire.

III. Se vor împărți toate pământurile arătoare, fânațele pășunile, din toate acele moșii, — oricine ar fi proprietarul lor, — cari sunt mai mari de 500 de jughere catastrale.

Din moșiile mai mici de 500 jughere se va împărți numai o parte și anume:

a) Dacă moșia e de 400—500 jughere, statul român va cumpăra și împărți între țărani muncitori de pământ numai 100 de jughere cat.

b) Din o moșie de 300—400 jughere se vor lua și împărți numai 80 jugh. cat.

c) Din o moșie de 200—300 jugh. cat. va lua și împărți numai 60 jugh. cat. de pământ. (§. 2).

În comunele și ținuturile acelea, unde nu ajunge pământul ca să se deie tuturor orfanilor, văduvelor de războiu și celor rămași neputincioși din războiu; precum și acolo unde-i lipsă mare de locuințe sau de o fabrică acolo cu învoirea celor mai mari, Ministrilor de Agricultură, Industrie și a. se va putea lua pământ și din moșiile mai mici de 200 jughere (§. 4).

Proprietarul de pământ, din acărui moșie să ia o parte, are dreptul să-și aleagă partea lui de moșie, unde voiește; dar e dator să lase drum la partea dată țarilor muncitori de pământ. (§. 5).

Toate moșiile de pe hotarul mai multor comune ale unui proprietar se socotesc de una. Numai vile, grădinile de pomi, de legumi, pădurile și pășunile de munte, nu se socotesc la suma jugherelor, pentru că acestea nu se vor împărți.

Așa are cineva 800 jughere arător pe hotarul comunei Cergăul mic, 400 jughere pe hotarul comunei Cergăul mare, 500 pe hotarul comunei Sâncel, ș. a. Acest proprietar are cu totul 1900 jughere pământ. I-se lasă prin urmare 500 jughere, iar 1400 jughere i-se ieau și se împărțesc între țărani muncitori de pământ, în rândul acela cum v'am arătat și în numărul trecut

al acestei gazete. Proprietarul acesta însă are drept să-și aleagă una sau o parte de 500 jugh. din cele trei moșii. (§. 6).

Acolo, unde sunt mai mulți proprietari la o moșie mare; așa de pildă: bărbatul cu soția sa; părinții cu copii lor; sau frații ș. a., dacă aceștia au fost împreună intabulați pe moșia sau moșiile lor în timpul înainte de 18 Octomvrie 1918, — atunci fiecare are dreptul să țină pe sama lui până la 500 jughere cat. pământ arător, fânaș, pășune.

Pentru fiecare fundațiune, bancă, societate ș. a., cari au moșii, se poate ținea câte o moșie de 500 jughere cat. (§. 7.)

Deodată cu o moșie care să ia întreagă, ca să se împărțească între țărani muncitori, trebuie să le iee și toate zidirile economice: casa, șura, magazinul, grajdul ș. a. cari se țin de moșia aceea. (§. 8.)

Nu se vor lua dela proprietarii lor, nici nu se vor împărți: vile, grădinile de pomi, de legume, apoi pășunile comunale și comune, pădurile și pășunile de munte. (§. 9.)

Iubiți plugari! Din celea ce vi sa spus de astă dată, puteți vedea, că mai marii noștri, cei puși de Dumnezeu și aleși de oameni în fruntea neamului românesc, să îngrijesc de soarta, de viitorul țarilor muncitori de pământ. Vor da pământ tuturor plugarilor vrednici, prin faptele lor de vitejie, prin munca lor cinstită.

Tot pentru îmbunătățirea sorții voastre și a copiilor voștri, Statul român va lua și cumpăra toate fabricele, băile, cari se află pe teritoriul ținuturilor locuite de români, pentru ca astfel toți românii să-și aibă pâinea cea de toate zilele.

Dumnezeu să ne ajute!

Ioan F. Negruțiu.

Stăpânirea bolșevicilor în Moscva. De când orașul cel sfânt al Rușilor e pe mâna sovietelor (sfaturilor) bolșeviste, foamea îl paște cu ghiare cumplite. Între lucrătorii fabricelor din oraș au fost în vremea din urmă mari turburări. Poporul, ne mai având ce să mănânce, s'a răsculat împotriva guvernului bolșevist, strigând pe toate ulițele: Jos cu Lenin și cu Troțkil! Cărmucitorii bolșevisti au trimis în contra poporului garda roșie cu porunca să omoare fără milă! Trei zile garda iadului a tot adunat la muncitori și a împușcat neîncetat. Morți au umplut toate drumurile și piețele.

Trebuind să culegă morții, cari au început să umplă aerul de miasme, n'aveau ce să tragă carele încărcate, căci caii fuseseră mâncați toți de poporul flămând. În celea din urmă gardistii au înjugat câte 4 orășeni la un car și așa au dus morții la cimiter. Cine nu voia să se înjuge eră împușcat pe loc.

Din Lumea largă.

Ungurii se dau bătuți.

Cetim în gazetele străine, că bolșevicii unguri au văzut în sfârșit zădărnicia luptei lor desperate și că acum ar primi toate condițiile noastre. Ba se zice, că o parte dintre «miniștrii» lor ar fi și luat-o la sănătoasa. Nu știm ce e adevărat din toate acestea. Atâta știm, că s'a hotărât să între trupele noastre în Budapesta și să facă acolo rânduială și că cei dela marele sfat pentru pace nu stau de vorbă cu Ungurii până nu va fi ocupată Budapesta și nu vor avea alți conducători.

Cum stăm cu pacea?

Deja sunt chemați și imputerniciții Austriei înaintea marelui Sfat pentru pace, apoi în curând vor fi chemați cei ai Bulgariei și în sfârșit ai Turciei. Li-se va spune și lor scurt și la înțeles cât pierd și ce le mai rămâne și apoi vor avea dreptul să-și bage plânsoare, care, dacă va fi dreaptă, va fi ascultată. Altfel însă cu greu.

Germanii

se plâng și mai departe împotriva păcii, pe care li-o poruncesc și se svârcolesc în toată forma, nădăjduind, că se va mai lăsa ceva din asprime. Cei dela marele sfat însă nu prea vreau să-i asculte, pentru că știu foarte bine, că Germanii erau și mai aspri dacă ajungeau ei biruitori.

Aceasta de altfel o spune chiar un german, Maximilian Harden, care este un mare scriitor de al lor. Se mai plâng apoi și împotriva lui Wilson, care și-ar fi schimbat părerea, măcară ei sunt aceia, cari înainte cu câteva luni nici n'au voit să audă de cele 14 puncte ale lui Wilson.

Știrile mai nouă, ce ne vin din Germania, ne vestesc, că imputerniciții Germaniei au cerut câteva zile răgaz de gândire și că s'au întors în țara lor ca să se sfătuiască asupra celor de făcut. Cea mai mare parte a bărbaților de stat din Germania sunt de părerea, că mai bine ar fi să nu primească condițiile de

loc, și să lase să împărtească întreagă Germania între puterile biruitoare, pentru că astfel vor putea să facă gâlceavă în Europa. O mică parte a poporului însă dorește să se primească pacea ori cum ar fi ea.

Abunăseamă, că e mare durerea Germanilor, și noi, ceice am suferit atâta, înțelegem durerea lor și ne gândim la s. Scriptură, care zice: «Pogorit-a pe cei puternici de pe scaune și i-a înălțat pe cei umiliți.»

In ce privește

hotarele României-Mari,

s'a hotărât ca noi să avem hotare comune cu Cehoslovacia, cu Jugoslavia și probabil și cu Polonia. Sfătuirile încă nu s'augătat. Ce privește *Bănatul* s'ar părea, că județul Torontalului și o parte din a Timișului va trece la Jugoslavia. Toată lumea românească protestează însă și cere dreptate.

Soartea Turciei.

Turcia, Austro-Ungaria și Rusia au fost cele trei țări din Europa, despre cari se putea ști, că nu mult au să dăinuiască, pentru că erau croite din prea multe pe-tece. Și iată, că marele războiu le-a dat gata pe toate trei, așa că de-acuma statele din Europa vor fi numai naționale.

Soartea Turciei dă mult de gândit marelui sfat pentru pace, pentru că în aceasta țară au trăit cele mai multe felii de popoare, cari își cer acuma toate partea lor pe urma răposatei. Grecii, cari locuiesc în o mare parte a Turciei, vor fi uniți cu Grecia. Armenii vor avea o Armenie mare, iară *Tovărășia Popoarelor* prin Statele Unite din America de Nord se va îngriji de dezvoltarea acestei țări. *Constantinopolul și Strâmtoarele*, fiind amândouă cu locuitori mes-tecați, vor fi internaționale și tot «*Tovărășia Popoarelor*» se va îngriji și de acestea prin Americani. *Siria* va fi îngrijită de Franța, iară *Anatolia* de Italia. *Palestina și Mesopotamia* vor fi sub îngrijirea Angliei, și abia în nordul Asiei mici va rămânea o *fâșie de pământ turcesc sub stăpânirea Sultanului*.

Dela poștă.

Di Augustin Maior, directorul general al poștelor din Ardeal și Țara Ungurească ocupată de trupele noastre, aduce la cunoștință tuturor, că începând cu ziua de 25 Maiu se pot trimite în întreagă România-Mare scrisori recomandate. Acelea însă trebuie date deschise și deocamdată poșta nu primește răspunderea pentru ele

și nici despăgubire nu plătește. Tot deodată se ridică și tariful poștal.

Pentru scrisori până la 20 grame se va pune timbru de 30 fil. Pentru cărți poștale 20 fil. Pentru tipărituri până la 50 grame 6 fil. Pentru mustre 10 fil.

Afară de aceasta, dacă voim ca acestea să meargă recomandate, mai punem timbru pe ele de câte 50 fil.

Telegramele se plătesc cu 16 fil. cuvântul, dar cea mai ieftină telegramă costă 2 cor.

Dela 4 la 9 ore seara după prânz pentru fiecare telegramă se mai plătește un adaus de 2 cor.

Taxele pentru folosirea telefonului și pentru trimiterea gazetelor rămân neschimbate.

Sfatul nostru este să nu scriem prea mult, scrisorile trec toate prin cenzură și cu cât sunt mai lungi și mai multe, cu atât întârzie mai mult. Și apoi, cari sunt mai lungi de 2 pagini nu trec mai departe dela cenzură.

Două ordonanțe de mare însemnătate.

Nu mai sunt prețuri maxime. — Se deschide piața de bucate. — Orice marfă se poate cumpăra și vinde în voie.

Incepând cu ziua de 20 Mai pe teritoriul județelor Brașov, Treiscaune, Ciuc, Murăș-Turda, Cluj, Bistrița-Năsăud, Solnoc-Dobâca, Odorhei, Târnava-mică, Târnava-mare, Făgăraș, Sibiu, Alba-de-jos, Turda-Arieș și Hunedoara nu se mai poate recivira. Numai *vama morilor* nu se va putea vinde în piață, ci va trebui dată în preț maximal primăriilor orașelor și satelor, pentru ca să se poată apoi vinde să-răcimii. *Comerțul în mare* este însă oprit, așadară nu se poate face speculă. *Bucatele nu se pot duce afară din țară*. Pe calea ferată ori cine poate să ducă bucate până la 80 chilogramme, dela 80 în sus trebuie permis. Pentru transportarea pe osie nu trebuie nici un permis.

Pedeapsa pentru cei ce nu se vor supune acestei legi este până la 200,000 cor. în bani și până la 6 luni închisoare.

* * *

Tot așa de imbucurătoare este și a doua ordonanță, pentru că de acuma se îngă-

Românii din Pind, Macedonia, Albania și Tesalia

o duc cât să poate mai rău sub stăpânirea grecească. Până erau sub scutul armatei italiene ei s'au adunat și au hotărât libertatea și neatârănarea lor și aceasta au luat-o la cunoștință toate puterile Europei. De când însă s'au instăpânit Grecii pe acele plaiuri le merge tot mai rău și volniciile și barbariile nu mai înce-tează. Di Tache Papahaghi, secretarul imputerniciților Românilor din Pind, Macedonia, Albania și Tesalia la marele sfat pentru pace din Paris, în urma acestor volnicii s'a văzut îndemnat să îndrepte la 8 Maiu 1919 o scrisoare deschisă către întreg Neamul Românesc din Nordul Dunării, în care se plânge amar împotriva acestor fărădelegi și nșiră persoanele, cari au avut de suferit atât de mult.

Să fie oare glasul dlui Tache Papahaghi glasul celui ce strigă în pustie? Să nu-l auzim noi Românii slobozi? Să nu facem nici un pas pentru ușurarea sorții acestora? Așteptăm fapte din partea guvernului nostru.

duie să se vândă liber și mărfurile. Numai fierul, chibritele (lemnusele), hârtia, piatra vânăată, soda, lemnele de lucru și o parte din talpă, piele și postav nu se poate vinde liber, fiindcă de acestea are lipsă și armata. Dară tot ce rămâne necumpărat de armată se poate vinde.

Nu-i îngăduit ca comerțianții să vândă mărfurile cu prețuri prea ridicate, ci să aibă un câștig cinstit de cel mult 30 la sută.

Pedeapsele sunt până la 100,000 cor. în bani și până la 6 luni închisoare.

Publicul este rugat, ca să arete toate cazurile de nesupunere primăriei, poliției ori jandarmăriei și anume ori de câte ori s'ar ascunde mărfuri, s'ar face prețuri prea mari și s'ar trece mărfuri peste graniță fără permis. Cei ce vor arăta-o aceasta vor că-păta jumătate din prețul mărfurilor confiscate.

ȘTIRI.

Regele și Regina în Ardeal.

Zile de mare bucurie am ajuns rândul acesta de Români. Zile de lumină în istoria neamului nostru românesc, pe cari le vom pomeni cu mândrie din neam în neam.

Am ajuns să vedem pășind pe pământul liberat al mândrului nostru Ardeal pe cei dintâi domnitori ai tuturor Românilor. *Măiestățile Lor Regele Ferdinand și Regina Maria* în dorința unei bucurii nemărginite de a ne vedea și a petrece câteva zile de rară sărbătoare în mijlocul nostru, pe pământul desrobitor al Ardealului românesc — au plecat Joi săptămâna trecută cu un tren regal în spre Ardeal. În drumul Lor — Suveranii României sunt însoțiți de dnii miniștri: *Ferechide, Al. Constantinescu, I. G. Duca, Ștefan C. Pop, Vasilie Goldis, dl. general Văitoianu* ministru de război și dnii consilieri ministeriali *M. Popovici și Sever Dan*. Impreună cu M. Sa Regina vin ca însoțitoare câteva Doamne de onoare din curtea Măiestății Sale, ca laolaltă să se desfășoare în frumusețile de un neîntrecut farmec al Ardealului nostru.

La Predeal.

La vechile hotare MM. LL. au fost întâmpinați de *dl. Baulescu* prefectul Brașovului, care a salutat cu bucurie nețărmarită și cu lacrimi de fericire în ochi — prima intrare a Suveranilor României pe pământul desrobitor de sub jugul străin.

La Brașov.

Toată lumea românească, care o are Brașovul și împrejurimea așteptă palpitând de nerăbdare în mândre haine de sărbătoare cu flori în mâni și în brațe, să zărească trenul regal.

La orele 6 seara sosește trenul. Strigăte nesfârșite de o nevisată bucurie înneacă văzduhul. Lumea plânge de bucurie și fericire...

M. Sa Regele coboară din tren și îndată muzica militară în semn de onor cântă: *Imnul regal*. Părintele protopop *Dr. V. Saffu* a binevenat pe M. Sa Regele pentru

marea onoare care o face Ardealului, venind să ne cerceteze împreună cu M. Sa Regina Maria.

M. Sa îi răspunde în câteva cuvinte, insuflete de multă dragoste românească, arătând bucuria nemărginită care-i stăpânește în clipele aceste sfinte când s'au văzut pe pământul scump al Ardealului.

Din partea Sașilor a vorbit *dl. Fabritius* asigurând pe M. Sa Regele despre credința și devotamentul poporului sășesc de sub stăpânirea M. Sale.

M. Sa Regina a primit în vagon pe doamnele prezidente ale »Reuniunii femeilor Române« și a »Crucei roșii« cari i'au ardat în semn de închinare mândre buchete de flori.

Din Brașov

spre Oradea mare

Tot aceeași dragoste și bucurie a stăpânit pretutindeni pe unde s'a aflat, că trecă Familia regală. Lumea nu încăpea să pătrundă la gări, să poată vedea trenul regal.

Mii și mii de oameni în haine albe de sărbătoare, cu mic și mare cu cântece și flori au întâmpinat pe iubiții noștri Suverani — desrobitorii întregului neam românesc.

La Oradea mare.

Pe culmile munților, de departe, ca în povești, flăcări uriașe de foc erau aprinse în semn de bucurie arătând calea pe unde trec din triumf în triumf eliberătorii pământului românesc.

Trenul regal a sosit în Oradea mare Vineri dimineața la 9 ore, unde lume multă de era greu pământul a ieșit să întâmpine cu tot ce a avut mai ales, în frunte cu înaltele autorități românești au întâmpinat cu steaguri și cântece pe Suverani.

La gară erau de față și dnii miniștri: *Iuliu Maniu, Aurel Vlad, Aurel Lazar, Romul Boila, I. Suciu*. P. Sa Episcopul român gr.-cat. *Dr. D. Radu*, episcopul romano-catolic *contele Széchenyi* și alți mulți fruntași români din Oradea și împrejurimi.

În aer — deasupra gării sburau în semn de bucurie două mașini de sburat una prinsă nu de mult dela bolșevicii ruși. Era o mândrie de neînchipuit.

După ce a coborât familia regală din tren Suveranii au trecut în revistă trupele ro-

mâne aflătoare acolo, a căror mândră ținută vitească a produs o insuflețire de nedescris în întreaga lume care era de față — acoperindu-i de flori pe acești neprețuiți viteji, cari într'un avânt neînchipuit au implântat steagul românesc biruitor pe malurile Tisei.

Dl. Iuliu Maniu a binevenat într'un însuflețit și miscător salut de bunăvenire pe Suveranii români, cari azi pentru prima oară pășesc pe pământul desrobitor ca stăpânitori ai lui de acum înainte.

M. Sa Regele mulțamește adânc mișcat spunând poporul adunat, că *unirea* câștigată cu atâtea sfinte și mari jertfe românești — deacum înainte este veșnică, cuprinzând pe întreg poporul românesc într'o singură țară liberă, bogată și fericită.

Prefectul orașului *dl. Coriolan Pop* prezintă în semn de supunere M. Sale Regelui pe o tavă de argint — tradiționala pâine și sare, asigurându-l de veșnica recunoștință a neamului românesc.

Dela gară lumea pleacă în cortegiu de triumf împreună cu Suveranii spre oraș. Străzile orașului erau împodobite cu arcuiri de triumf, porți de flori și steaguri — iar miile de țărani și țărânoe presărau flori și frunze și ramuri pe întreg drumul pe unde treceau. Mulțimea plângea de bucurie, văzând aceasta zi de neînchipuită fericire și mândrie românească — care Dumnezeu ne-a hărăzit-o în aceste zile.

MM. LL. Regele și Regina au mers la Catedrala ortodoxă unde s'a ținut o frumoasă slujbă — în semn de nețărmarită mulțămire față de Dumnezeu proslăvindu-l, că ne-a adus aceste zile de mărit praznic național. S'a slujit apoi o asemenea slujbă în biserica catedrală unită de către P. Sa episcopul *Dr. D. Radu*. A urmat apoi defilarea trupelor și a țărănilor și a țărânelor române în număr aproape de 200,000 îmbrăcați în celea mai felelurite și frumoase porturi naționale din acele părți.

La orele 2 d. a. se dă un mare prânz în cinstea înalților Oaspeți, unde în plină veselie sufletească se rostesc calde cuvântări dela inimă la inimă... După masă M. Sa Regele a ținut, ca în fața mulțimei însuș să decoreze pentru vitejia ostășească, care au dovedit-o pe câmpul de război, pentru luminata

conducere pe dnii generali: *Mărdărescu, Moșoiu, Holban și Pănaiteșcu* și alții dintre ofițerii de frunte.

La orele 4 d. a. a primit deputățiile din oraș, cari au venit să rălmăcească înaintea Suveranilor sentimentele de supunere și închinare față de Familia Regală Română.

Mărețe zile în viața poporului românesc din Ardeal pe cari nu-le vom uita niciodată cât timp va trăi pe acest pământ poporul românesc. Z.

— **Armata română a intrat în Dobrogea.** În sfârșit armata română a intrat și în Dobrogea, unde până acuma numai oficiile au fost preluate de către Români. Nădăjduim, că în curând trupele române vor ocupa și Bănatul și astfel întreaga Românie-Mare va fi stăpânită și apărată de noi.

— **Oceanul trecut în sbor.** Căpitanul *Road* din New-York, plecând cu aeroplanul din America peste apa cea mare, după o călătorie norocoasă de 13 ore și 10 minute s'a coborât cu bine pe țărmurile Franței. Calea făcută trece peste 3,500 kilometri. E cea dintâi călătorie prin văzduh între America și Europa.

— **Cum lucrează alții.** În Franța nu de mult s'a înființat o bancă mare, la care statul a dat 25 milioane, fără dobândă. Și a dat statul sumedenia asta de bazi pentru înlesnirea negoțului cu țările străine.

— **Contra Petrogradului.** Peste 500,000 de oameni sunt adunați să iee ofensiva contra acestui oraș. Se mai așteaptă și sosirea năilor de război engleze.

— **Donăzeci și nouă de milioane.** Atâta haram de bani au înghițit comuniștii în Oradea-mare în vreme de patru săptămâni, până a nu fi alungați de către armata română! — Lărgi guri au mai avut, nu-i vorbă.

— **Mare cutrămur de pământ.** În 11 Mai a fost mare cutrămur de pământ la San-Salvator în America. Intre jertfele acestui cutrămur se numără și 140 morți.

Posta Redacției.

— *Îruga Stan, Livada.* Cunoaștem și noi cântecul de care pomenești. E frumos și plin de simțire:

Ochilor de plâns topiți
Vă nchideți și-adormiți...
Buzes muiate n' amar
Vă osliți înzadar,
Că de voi s'a depărtat
Gura ce v'a sărutat!...

Nu te da însă durerii. Că se poate întoarce cântecul:

După ploaie, după nor
Vine soare lucitor...
Se n'ntâlnește dor cu dor!

Număr cenzurat de Iuliu Maior.

Cărți pentru popor:

1. **Versuri și Cântece din Răsboi**, adunate și întocmite de A. Melin.

Cuprinde versuri frumoase din marele război, suferințele și dorurile soldaților și ale celor rămași acasă.

Prețul: 60 fl.

2. **Copiii în Răsboi**, povestiri duiosase de Al. Ciura, A. Melin și Toma Cocișiu. Prețul: 60 fl.

3. **Sământa Viitorului**, indemnuri pentru părinți de Alexandru Lupeanu. Carte foarte prețioasă și limpede, care arată părinților cum să-și crească copiii, spre bucuria și folosul lor și al neamului. Prețul: 60 fl.

De vânzare la **Librăria seminarială, Blaj.**

Cețiți „**UNIREA POPORULUI**”

TRAIAN NOVAC

Prăvălie de modă și băcănie

BLAJ, Str. Regina Maria colț cu Piața Inocențiu M. Clain.

Mare asortiment de:

Zefir, Cretoane, Pânzării,

Giorapi,

Cafea cu boane,

Surogat frank,

Lumini,

BONBOANE.

Se vinde în mare și mic.

MARE DEPOSIT DE **ICOANE SFINTE**

de ale distinsului prof. Flaviu C. Domșa, Blaj.

TIPOGRAFIA

SEMINARIULUI TEOLOGIC GR. CAT. BLAJ

□ □ FONDATĂ ÎN ANUL 1754. □ □

Execută: ZIARE, REVISTE, CĂRȚI BISERICESTI, MANUALE DIDACTICE, CĂRȚI LITERARE, AFIȘE, BILANȚURI, NOTE, ANUNȚURI, BILETE. □ TOT FELUL DE TABELE etc. etc.

Toate produsele tipografice să tipăresc cu cele mai bune caractere de litere și cu cele mai fine cerneluri de tipar dela renumitele fabrici din Paris, avute în cantitate mai mare înaintea războiului mondial.

Comandele se execută grabnic.

Librăria Seminarială din Blaj

are un DEPOSIT de CĂRȚI BISERICESTI și ȘCOLARE
cu propria Editură.

Cărți din toate ramurile literaturii române.

Cele mai noi produse literare apărute în cursul războiului. Tot ce a apărut până acum în România veche.

Are tot soiul de REQUISITE de SCRIS și de ȘCOALĂ.